

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Kong Karl den Tolvte bæres over Grænsen

Citation: Drachmann, Holger: "Kong Karl den Tolvte bæres over Grænsen", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 219. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid56068/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Vi vil af Løvværk rejse os en Hytte
 I Haven her og Knokkellæren bytte
 Bort mod en elysæisk, livsglad Myte.
 Her vil jeg til din friske Latter lytte
 Og kranse Panden Dig med Vedbendkranse
 Og lokke hid af levende og døde
 En Skare, som vil høre Dig og se,
 Mens Gratien fører op de lette Danse.

Da vil vi over Kirkegaarden se
 Et Skær udstraale hist fra Glædens Hjem,
 Den skønne, græske Glædes hvalte Hus;
 Der tænder Bellman højt et Velkomstblus,
 Og Glansen farver dine blege Kinder
 Og fylder mig med dine Kunstnerminder,
 Mens Sol gaar bag den danske Scene ned.

Kong Kari den Tolvte bæres over Grænsen.

(Til G. O. Cederstrøms Maleri).

Blød og tavs er Bjergets Sti,
 Sne over alle Fjælde,
 Den gamle Jæger med Dreng og Hund
 Vil Ørnen i Bakkerne fælde.

Som Prikken i Skiven er Ørnen at se, —
 Saa knalder den gamles Skud.
 Den gamle Jæger og Grænsevogter
 Slettede Ørnen ud.

Nu rask over Nakken og hjemad Dreng!
 Han tier og trækker til Side.
 Der kommer et Tog, et sælsomt, tavst,
 Ned over Fjældet det hvide.

Tys! ingen dæmpede
 Felttrommers Slag,
 Rigsfanen flager om
 Hjørnet der bag,
 Spiler sin Vinge mod Snehimlens Sky,
 Bærer paa Vingen det evige Ry
 Af den døde, som hviler paa Baaren.

Hvem er den døde? en simpel Soldat,
 Som var Konge, medens han leved;
 Større Saga om ingen Helt
 Blandt større Helte bli'r skrevet.
 Klog var han aldrig. Døden er klog;
 Om Folk og Rige den freder;
 Den lagde sin Haand paa et Hjerte, som slog
 For hedt for en Folkenes Leder.
 Døden var Skytte bag Fjældet i Nat,
 Landet har mistet sin Konge,
 „Gossarne“ deres Fader;
 Ned over gaar det, ned over brai,
 Fylket i favndybe Rader.
 Sneen er blød og Stenen er glat,
 Trit for Trit bliver Foden sat,
 Sneen er tavs, men Taaren,
 Frossen til Is paa Kinden,
 Røber den dyre Skat:
 Paa Børnens Skuldre bliver Kong Karl
 Over Grænsen til Hjemmet baaren.

Tys! ingen dæmpede
 Felttrommers Slag,
 Rigsfanen spiller sin
 Vinge der bag,
 Dækker sin Krone bag Snehimlens Sky,
 Vifter med Palmen for Sejrenes Ry
 Over Helten, som hviler paa Baaren. —

Blød og tavs er Bjergets Sti,
 Sne over alle Fjælde;
 Den gamle Jæger og Grænsevogter
 Maa pibende Taarer fælde:

Du tog mine Sønner, Du lod mig kun en;
 Det var jo et Slag at friste.
 Men kunde Du pege paa Pøjken nu,
 Jeg gav Dig, Konge, min sidste!

Du drog hvert Korn af dit fattige Land,
 Kun Barkbrød blev os tilbage.
 Rejs Dig, Kong Karl! vi rækker Dig glad
 Vor sidste, orede Kage.